

Solemnitat de Sant Benet – Abadia de Poblet – 11 de juliol de 2024
Benedicció Abacial del P. Rafel Barruè i Broch

Lectures: Proverbis 2,1-9; Efesis 4,1-6; Lluc 22,24-27

Per entendre la importància del passatge de l'evangeli de Lluc que hem escoltat, cal recordar en primer lloc que forma part del relat de l'últim Sopar durant el qual Crist va instituir l'Eucaristia, anunciant la traïció de Judes i les negacions de Pere. Després marxen tots cap a Getsemaní, on Jesús viu la seva dolorosa agonia espiritual confiant-se totalment al Pare, abans de ser detingut i conduït a la passió i mort en creu.

És doncs enmig de tot això, al cor mateix de la missió redemptora de Crist, que els deixebles comencen a discutir "sobre quin d'ells havia de ser considerat més important" (Lc 22,24).

L'Evangeli ens revela sobre què Jesús se sent traït, no únicament per Judes, sinó també pels altres deixebles, fins i tot per Pere, fins i tot per nosaltres. Però sobretot ens revela per quina trista realitat humana Jesús dona la seva vida, el seu Cos i la seva Sang, anant decididament cap a l'agonia, la passió i la mort, i després la resurrecció.

El veritable problema de la humanitat, del cor humà, no és la fragilitat que pot portar a la traïció i a la negació del nostre millor amic. El veritable problema és el desig de ser més importants que els altres, fent-nos la il·lusió que aquesta és la plenitud de la nostra existència, allò per a què hem estat creats, i fins i tot que aquest és el propòsit de la missió del Fill de Déu que estem cridats a seguir. Des d'Adam i Eva, des de Caïn, la humanitat es veu arrossegada fins ara pel miratge de la grandesa comparativa, pel desig de poder ser més gran que els altres i fins i tot que Déu.

"Els reis de totes les nacions disposen com a amos dels seus súbdits, i els qui tenen autoritat es donen el títol de benefactors" (Lc 22,25). Donar-se el títol de benefactors vol dir creure's capaços de crear el bé, de ser-ne l'origen. És una idolatria que oblida que només Déu és bo, que només Déu és la font i el creador del bé de la humanitat.

Enmig d'aquesta disputa universal, que és com un riu de lava que brolla de l'infern i continua fluint per la història del món, engendrant divisions i guerres, vet ací que ens enviat el Fill de Déu. Tothom s'imagina, com Judes, que Jesús prendrà el primer lloc, que dominarà tot el món. En canvi, el Fill de Déu ve i ocupa l'últim lloc. Des del moment de la seva concepció es posa al lloc dels darrers, dels més pobres, al si d'una noia humil d'un poble sense importància, del qual, com dirà Natanael, no en pot sortir res de bo (cf. Jn 1,46). Però, precisament, el misteri de la gràcia no és que de Natzaret, o del món, en surti quelcom de bo o un benefactor: el misteri de la gràcia és que tot el que hi ha de bo en Déu, el Fill del Pare, entri a Natzaret, vingui al món.

Crist capgira així tota la jerarquia dels valors humans. Però no ho fa amb una nova doctrina, amb una nova filosofia, amb una nova moral, ni tan sols amb una nova religió. Ho fa amb la presència de la seva persona. De fet, més que demanar als seus deixebles que siguin humils, que serveixin, que escullin l'últim lloc, que donin la vida morint pels altres, Jesús es fa servidor humil, esclau de tots, humiliant-se fins a la mort i una mort de creu (cf. Fl 2,5-8). Aquesta és la seva resposta a la disputa universal del món i dels seus deixebles sobre qui seria el més gran, el millor, el més fort, el més important, el més ric o el més intel·ligent: "Qui és més important, el qui seu a taula o el criat que el serveix? Oi que ho és el qui seu a taula? I tanmateix, jo em comporto entre vosaltres com el qui serveix." (Lc 22,27)

La presència humil de Crist és el gran i definitiu "tanmateix" que Déu, en encarnar-se, ha posat al món com a "signe de contradicció" de tots els valors mundans que proven sempre d'atreure'ns. Així, doncs, allà on el món ens atreu i ens empeny, allà on ens afigurem que som els més grans, precisament allà, Crist no hi és, Crist no hi és present, no ens hi és donat, no viu entre nosaltres, perquè ell és enmig nostre com el qui serveix, Senyor i Mestre en tant que esclau que renta els peus, Rei en el tron de la Creu.

Sant Benet va tenir sempre la mirada posada en Crist present i servidor; va voler seguir-lo arreu on anava, arreu on es feia present enmig dels homes. No volgué anteposar res absolutament a Crist (RB 4.21; 72.11) veritablement present, veritablement benèvol i humil de cor. Cada capítol de la Regla de sant Benet ens ensenya a viure adherint-nos en tot i amb tots al Senyor que es fa servidor humil per estimar-nos fins a l'extrem. Per sant Benet, la humilitat no és tan sols una manera de considerar-nos a nosaltres mateixos: és sobretot una actitud d'adoració que considera Jesucrist, que el reconeix allà on s'abaixa per servir-nos, per salvar-nos i per demanar amor i acolliment en cada germà o germana, especialment els més pobres, els malalts, els pelegrins i els forasters. La porta del monestir ha de ser com la porta del sagrari on Crist és realment present. És com si tota la humanitat, vista des del monestir, esdevingués paradoxalment un espai sagrat des del qual Déu ve a trobar-nos, pobre, sol, abandonat, ferit, desorientat, per demanar-nos acolliment i transformar la nostra llar en un Temple, i la nostra comunitat en Església, en poble sant de Déu. L'Església, tota comunitat cristiana, es forma sempre i només si Jesús és present entre nosaltres. Però Crist és present entre nosaltres "com el qui serveix".

L'abat, estimat P. Rafel, és doncs el pastor cridat a conduir els germans vers Crist, tal com Crist ens condueix al Pare. L'abat no pot conduir els germans a un altre Crist que el Crist que serveix, que dona la vida, que la perd pels seus germans. Si Crist és enmig nostre com el qui serveix, l'abat, si només té en compte la grandesa, l'èxit, la riquesa de la seva comunitat, no la conduirà cap a ell. L'abat representa Crist, ocupa el lloc de Crist, ocupa el seu lloc en la comunitat (cf. RB 2,2). Però el representa per portar els seus germans allà on Crist va voler estar, allà on decidí davallar, per tal de defugir la glòria del món i ser glorificat pel Pare.

La presència del Senyor no es va aturar allà on feia miracles, on atreia les multituds, on es transfigurava dalt la muntanya o on tothom el lloava entrant a Jerusalem. Crist es va aturar a la Creu, al Sepulcre, a l'Eucaristia, per estar i caminar amb tots nosaltres cada dia fins a la fi del món, com el Ressuscitat que porta en el seu cos les marques de la Creu.

És vers aquest Crist, vers aquest Senyor, que l'abat s'ha de guiar sempre ell mateix i la comunitat, és aquest Senyor que ha de seguir sempre juntament amb els seus germans, amb la certesa, en la fe i l'esperança, que és amb ell i en ell que tots junts, tal com promet sant Benet, assolirem la vida eterna (cf. RB 72,12), la plenitud de vida per la qual hem estat fets, la plenitud que anhela tot cor humà.

Només seguint i adorant junts el Déu que es fa servidor podrem descobrir la nostra unitat, la de la comunió. Voler ser més gran que els altres és el principi de tota divisió i conflicte. En adherir-nos a Crist que serveix, ens retrobem units per l'amor i la gratitud. La unitat de l'Església, i de tota la humanitat, no és el cim d'una piràmide sinó la seva base. En cridar-nos a rentar-nos els peus els uns als altres, Jesús ens crida a la unitat fraterna, a la comunió que ens permet passar de la mort a la vida estimant els nostres germans (cf. 1 Jo 5,14).

Per això sant Pau ens exhorta: "Us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda." (Ef 4,1-4)

Estem cridats a l'esperança de la nostra vocació de seguir Crist en el do humil i amable del seu Cor; estem cridats a l'esperança en la comunió que neix de la seva presència enmig nostre. I l'abat està cridat a viure la seva missió unit a Crist i amb alegria, perquè la seva fecunditat paterna no es promet a la grandesa de saber dominar, sinó a la petitesa de saber servir.

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
Abat General OCist